

ALISA

Alisa jautė tik skausmą. Lyg visi kaulai jos kūne būtų lūžę, kūjo smūgiais sudaužyti į šipulius ir skeveldras. Labiausiai už viską mergaitė norėjo vėl netekti sąmonės ir nieko nejausti.

Vis dėlto ji atplėšė akių vokus ir giliai įkvėpė. Šaižus oras nuėjo gerkle ir Alisa suriko.

Koks. Siaubingas. Skausmas.

Mergaitės viduje kunkuliavo įniršis. Kas atsitiko? Kodėl taip įvyko? Ji atsisėdo.

Ant „Rimties“ kapitono tiltelio degė avarinis apšvietimas. Putos burbuliuodamos pamažu tirpo ir gėrėsi į grindis. Lipni, į gleives panaši medžiaga ant odos. Aplink Alisą, prisegti prie kėdžių, lyg skudurinės lėlės kabėjo kiti įgulos nariai. Po užgesusia sienine holograma gulėjo Farėja.

Mergaitė pamėgino ką nors suprasti. Kodėl ji pati guli ant grindų? Ar pamiršo prisisegti? Neprisimena.

Ir kur Elijas?

Alisa ėmė smarkiai sukiotis vietoje. Ji taip apsvaigo judėdama, kad vos neprarado sąmonės.

Brolis kabojo prisegtas saugos diržu vos už kelių metrų. Šalia ant kėdės sėdėjo Šelė. Ji taip pat buvo be sąmonės. Alisos širdis ėmė smarkiai daužytis, o akys pritvinko ašarų.

– Elijau, – ištarė ji trūkčiojančiu balsu.

Jis nieko neatsakė ir Alisa sunkiai atsistojo. Mergaitei skaudėjo koją, bet ji sutelkė jėgas ir nušlubavo prie brolio.

Staiga sudejavo Brokas, trūktelejo jo galingi pirštai su ilgais nagais. Jeigu ne Elijas, Alisa tuoj pat būtų nuskubėjusi prie driežo, bet pirmiausia turėjo pasirūpinti savo broliu.

– Alisa, – pasigirdo melodingas Arisos balsas. Šioje chaotiškoje situacijoje jis nuskambėjo kraupiai ramiai ir dalykiškai, – tavo broliui viskas gerai. Jo pulsas stabilus, o nanitai jau gydo jo sužeidimus.

Alisa suėmė Eliją už pečių ir pamėgino jį pažadinti, tačiau berniuko galva tabalavo pirmyn atgal ir jis nereagavo.

– Patikėk manimi, – toliau kalbėjo Arisa. – Greit jis visai atsigaus. Kaip ir visi kiti, esantys ant tiltelio. Matuoju jų biologines vertes kelis šimtus kartų per sekundę. Jie prarado sąmonę, bet visi čia esantys atsigaus. Man reikia tavo pagalbos kitur. Kapa miršta.

Alisa krūptelėjo.

– Kapa! – Mergaitė sutrikusi apsižvalgė. – Kur jis?

– Areštinėje.

– Areštinėje? Mes tokią turime? Ten uždaromi žmonės?

– „Rimtis“ – senas policijos laivas. Ar niekas to neminėjo?

Alisa susiėmė už galvos. Mintys buvo tirštos lyg košė, o smilkiniuose tvinkčiojo.

– Turi išgelbėti Kapą, – pasakė Arisa. – Tik tu gali tai padaryti. Kiti nepabus laiku.

Drebėdama Alisa giliai įkvėpė, kad susitvartytų. Kapa miršta. Pakvaišęs keturrankis varliažmogis, mėgstantis juoką ir muziką. Elijo draugas, ne, vaikų draugas. Dabar viskas priklauso nuo jos.

– Rodyk kelią, – liepė mergaitė.

ALISA

Koridoriai atrodė begaliniai. Alisa šlubavo nuo durų prie durų, įveikdama metrą po metro. Žingsnį po žingsnio. Ji keikėsi mintyse. Negi „Rimtis“ tikrai tokia didelė? Paprastai taip neatrodo. Tačiau dabar, kai reikia skubėti, kai kito gyvenimas jos rankose, koridoriai, regis, nesibaigia.

Kojos, rankos, krūtinė, galva ir visos kitos kūno dalys perstėjo ir dilgčiojo. Ko gero, tai nanitai, mikroskopiniai robotai jos kraujyje, taiso ją lyg aparatą.

– Kiek dar? – sušnypštė mergaitė pro sukąstus dantis.

– Už to kampo ir žemyn laiptais, – atsiliepė švelnus Arisos balsas.

– Kaip Kapa atsidūrė areštinėje?

– Brokas su Syndra uždarė jį ten, kai grįžo iš Geležinės Rožės. Jie supyko, kad jis padėjo jums įsilaužti

į „Madukarą“, ir nusprendė, kad kraojai sučiupo jus dėl jo kaltės.

– Bet juk jis nekaltas! Tai mes! Aš su Eliju. Mudu nusprendėme ten vykti ir išgelbėti mamą.

– Įtikinėti reikia ne mane. Kapa nusižengė tiesioginiam įsakymui ir vadovaujantis laivo reglamentu buvo uždarytas.

Alisą ėmė graužti sąžinė. Juoda kaip naktis. Mergaitė pamėgino nuslopinti gėdos jausmą, bet jis buvo lyg ašaka gerklėje.

– Aš nenorėjau... Niekad nebūčiau pagalvojusi...

– Dabar svarbu tik tai, kad Kapa miršta celėje, – pertraukė ją Arisa.

Alisa paspartino žingsnį ir leidosi bėgti. Kojas pjaustė tarytum peiliais, bet ji nekreipė dėmesio. Mergaitė apibėgo kampa ir nusileido laiptais. Akyse aptemo ir jai teko atsiremti į sieną.

– Būk atsargi, – perspėjo Arisa. – Svarbu neprarasti sąmonės.

– Lengva tau kalbėti.

Arisa nieko neatsakė, o Alisa susiėmė ir įbėgo į naują koridorių.

– Pirmos durys į kairę.

Garsus spragtelėjimas, trakstelėjimas ir sunkios metalinės durys pasistūmė į šoną. Alisa įžengė į pa-

talpą su penkiomis kalėjimo celėmis. Pirmoje iš jų violetinio kraujo baloje gulėjo Kapa. Alisa nuskubėjo prie grotuotų durų ir pakratė jas.

– Arisa! Ko lauki? Atidaryk!

– Negaliu.

– Kodėl?

– Aš reglamentuojamas dirbtinis intelektas. Imperija apribojo mano kompetencijas. Kai kuriuos dalykus aš kaip sintetinis asmuo galiu padaryti tik gavusi biologinės įgulos leidimą.

– Gerai. Leidžiu. Atidaryk!

– Tu nesi įgulos narė.

– Po velnių!

Alisa atsitūpė ir ištiesė ranką pro grotas. Sugriebė vieną iš žalių kruvinių Kapos rankų. Ši buvo šalta. Ar jis išvis kvėpuoja?

– Ar atsivedei mane čia, kad žiūrėčiau, kaip jis miršta?

– Turi duoti man įsakymą, bet ne kaip įgulos narė, o kaip imperatoriškosios šeimos atstovė. Tokiu atveju negalėsiu nepaklusti.

Alisa krūptelėjo ir atsistojo. Žengė žingsnį atatupsta. Kraujo bala vis didėjo.

– Ką turiu pasakyti? – paklausė mergaitė.

– Kartok paskui mane: „Aš, Alisa kor Sovera Raka...“

– Aš, Alisa... – mergaitė sudvejojo, vos neištarusi „Johanson“. Juk jos pavardė Johanson! Taip? Ar ištarusi šį svetimą vardą ir panaudojusi imperatoriškosios princesės galią ji ja ir taps? Ar ji, Alisa, taps prakeikta kosmine princese?

Kapa sudejavo ir staugdamas sukliko. Jo akių vokai suvirpėjo ir akimirką atrodė, kad jis bando pakelti galvą, bet paskui sunkiai nuleido ją ant grindų.

– Aš, Alisa kor Sovera Raka...

– ...iš imperatoriškosios Soverų šeimos.

– Iš imperatoriškosios Soverų šeimos!

– ...įsakau tau atidaryti šias duris.

– Įsakau tau atidaryti šias duris!

Grotuotų durų spyna spragtelėjo. Alisa patraukė duris su tokia jėga, kad metaliniai strypai sužvangėjo. Ji įsiveržė į celę ir susmuko ant kelių į kraujo balą.

– Ką man daryti? – suriko mergaitė. – Kaip sustabdyti kraujavimą?

– Kapos nanitai iš visų jėgų stengiasi palaikyti jo gyvybę, bet jų energija senka. Jo žaizdos labai rimtos. Turi nunešti Kapą į baseiną jo laboratorijoje. Vanduo jame pilnas nanitų ir maistinių medžiagų. Jie jį išgy-

dys. Laboratorija yra vos už kelių durų šiuo koridoriumi.

– Gerai.

Alisa stipriai sugriebė Kapą už pirmutinių pažastų ir pamėgino pakelti. Vos pajėgė kilstelėti nuo žemės viršutinę jo kūno dalį. Varliažmogio galva atsitrenkė mergaitei į krūtinę ir jam iš burnos pasipylė violetinis kraujas. Alisos akys aptemo nuo ašarų. Ji sukando dantis, sutelkė jėgas ir, žengusi kelis žingsnius atatupsta, ištempė Kapą iš celės. Jo kojos ir rankos vilkosi grindimis. Kapa buvo toks sunkus, kad Alisa vos pajėgė jį išlaikyti. Tvirčiau sugriebusi varliažmogį, nutempė jį dar kelis žingsnius iš areštinės ir kelis metrus koridoriumi.

Staiga mergaitė atsidūrė ant grindų. Kapos galva gulėjo jai ant kelių. Alisa net neprisiminė, kaip parkrito. Galva sukosi, o tamsa viliojo paskui save į pažadėtąją miego šalį. Iš areštinės per grindis nutįso kruvinas violetinis pėdsakas, o mergaitei po kojomis susidarė nauja bala.

Ne! Jis negali mirti! Negali.

Riaumodama Alisa atsistojo ant kojų, sugriebė viršutines Kapos rankas ir ėmė iš visų jėgų tempti. Tačiau kūnas tepajudėjo keletą sprindžių. Kapa suaima-

navo, atsimerkė ir jo akyse kažkas sumirgėjo. Baimė? Siaubas?

– Nebegaliu!

Alisa vos atpažino savo balsą. Jis toks šiurkštus ir silpnas.

– Privalai. Kitaip jo neišgelbėsime.

Mergaitei pirmą kartą pasirodė, kad Arisos balse išgirdo kažkokį jausmą. Lyg jai iš tiesų rūpėtų. Tikrai.

– Jis per sunkus! Ar įmanoma kaip nors padaryti jį lengvesnį? – sušuko Alisa. Staiga jai kilo mintis. – Arisa, gal galėtum išjungti gravitaciją? Kad viskas laive netektų svorio? Ar bent jau šiek tiek palengvinti.

– Pamišai, kad nukritome Umbezroje. Didžioji dalis „Rimties“ gravitacinių laukų sugedo, kiti išsijungė. Gravitacija, kurią jauti, yra planetos. Galbūt įmanoma aktyvuoti lauką šiame koridoriuje ir apversti jį aukštyn kojomis. Jie nėra tam skirti, man teks nusižengti keletui saugumo protokolų. Bet pažiūrėsiu, ką galiu padaryti. Luktelk.

Grindys keistai suvibravo ir staiga Alisai pasišiaušę plaukeliai ant rankų. Ore tarytum ėmė spragsėti statinė elektra ir po akimirkos mergaitė pasidarė lengva. Ji atsistūmė nuo grindų ir nuskrido aukštyn taip smarkiai, kad turėjo užsidengti galvą rankomis, kitaip būtų atsitrenkusi ja į lubas.

– Truputį per daug, – sušuko Alisa. – Prašau daugiau gravitacijos!

– Koreguoju.

Mergaitė lėtai priartėjo prie grindų. Nusileidusi sugriebė Kapą ir atsargiai pakėlė. Jos glėbyje jis buvo lengvas kaip vaikutis. Ilgais, keistais šuoliais Alisa nulėkė koridoriumi.

